

Днитѣ текли. Караджата работилъ въ единъ дюкянъ като тютюнджия, но не могълъ повече да остане въ този градъ. Скроилъ планъ да изиграе една комедия: до черквата Св. Недѣля имало едно доста хубаво гъркинче, — Фанкото, което позадирвалъ. Познавалъ се и съ домашнитѣ му. Намислилъ да се сгоди за него и като стане познатъ на властѣта щѣлъ да намѣри познати, да си искара тескере и да замине за Влашко.

И една вечеръ се сгодява. Макаръ беденъ, далъ една малка махмудия, а нему обещали половината кжща, частъ отъ механа на Петалата и половината лозе въ село Кукленъ. Пийнали, веселили се, пѣлъ и се радвалъ и братътъ на Фанкото — Андонаки, кундурджия, и неговия другаръ — Христо Кюркчиоолу — турски блюдолизецъ и издайникъ; билъ на годежа и Никола Казанлъшевъ.

Следъ годежната вечеръ, като се върнали въ хана Караджата и Никола не могли да се удържатъ отъ смѣхъ, но после Караджата се замислилъ и решилъ, че тази шега може да стане трагедия и отишелъ при своята годеница, на която съобщилъ, че ще замине за Букурещъ да накупи всичко нужно за своята невѣста, а тѣ да се приготвили за сватбата.

Снабдилъ се съ редовно тескере и заминалъ.